

er det Meningen, at den Forandring skal indtræde, at man skal tale fra en Talerstol, men man kunde efter vor Mening passende vente saa længe med det. Det gør intet Indtryk paa os, at man henviser til Forholdene i udenlandske Parlater. Den meget ærede Ordfører gjorde det ogsaa kun løseligt, thi han ved lige saa vel som vi andre, at det ingenlunde i alle udenlandske Parlater er saaledes, at Talerpladsen er obligatorisk.

Der er i Virkeligheden ikke andet, som kunde siges at gøre en Forandring i Forholdene paakrævet, end det, at nogle Medlemmer taler dels saa sagte og dels saa utydeligt, at det ikke altid kan høres hverken af den højtærede Formand eller af Tilhørere og Referenter. Men dertil er at sige, hvad der for Resten underligt nok aldrig er blevet fremhævet, at samtlige de Formænd, Folketinget har haft, indtil den nuværende højtærede Formands Forgænger, adskillige Gange, undertiden meget kraftigt, har sagt til Taleren — det er nemlig den Maade, hvorpaa sligt afhjælpes —: Den ærede Taler anmodes om at tale saaledes, at Formanden kan høre ham. Naar nemlig en Taler taler et Sted i Salen utydeligt, saa Formanden ikke kan høre ham, og han saa tvinges ved Formandens Paatale til at hæve Røsten, kan ikke blot Formanden, men ogsaa alle Medlemmer og Referenter og Tilhørere høre ham. Det er det praktiske Middel, hvorved man retter dette Forhold. Det er selvfølgelig en Udhøflighed, at det Medlem, som taler, taler saaledes, at man ikke kan høre det.

Det andet Hensyn gælder Stenograferne. Der er der jo det pudsige, det ejendommelige, at den meget ærede Ordfører maa indrømme, at Ulemperne ikke afhjælpes ved Ændringen. Jeg erkender nemlig, at Forholdet med Stenograferne er den eneste alvorlige Anke mod det nuværende Forhold. Det er ikke behageligt for Stenograferne at skulle skubbe Medlemmerne bort fra deres Pladser, det er ikke behageligt for Stenograferne at skulle løbe rundt med deres smaa Borde, det ser ikke godt ud, det giver en Uro i hele Forsamlingen, som bør undgaas, naar den kan undgaas. Men det interessante er, at naar Medlemmerne ogsaa efter den ændrede Ordning faar Lov til at fremsætte korte Bemærkninger fra deres Pladser, skal Stenograferne alligevel rende med deres smaa Borde, saa skal vi alligevel skubbes bort fra vore Pladser, og der skal alligevel være den bølgende Uro i Salen, som der

er. Og det ved ærede Medlemmer lige saa godt som jeg, at de korte Bemærkninger ikke blot jævnlige er den interessanteste Del af Forhandlingerne, men ogsaa paa visse Tidspunkter af Forhandlingerne er dem, som karakteriserer Forhandlingen, at de korte Bemærkninger er de fleste i Forhold til de længere Foredrag.

Altsaa, det har ikke gjort noget Indtryk paa det radikale Parti som Helhed, hvad der er blevet sagt til Fordel for Ændringen af de nuværende Forhold. Paa den anden Side er i alle Tilfælde største Delen af det radikale Partis Medlemmer af den Anskuelse, at hvis virkelig Tinget ønsker den nye Ordning, vil vi ikke modsætte os den, men vi vilde dog gerne give Medlemmerne af andre Partier, som maaske modvilligt og maaske med nogen Tvivl har været nogenlunde beredt paa at gaa med til den nye Ordning, den Vejledning til at tage deres Stilling frit, som ligger i, at Ordføreren eller Udvalgsrepræsentanten for et af Partierne ikke er gaet med til Indstillingen, hvilket betyder, at dersom der kan vindes tilstrækkelig Ørenlyd for at beholde de nuværende Forhold, der efter vor Mening passer for dette Folketing, vil der ogsaa kunne findes Tilslutning for dette Synspunkt indenfor det radikale Parti.

Ellinger: I og for sig maa man maaske sige, at de akustiske Forhold her i Salen ikke er saa overordentlig slette, men det er en Gene for at blive hørt, at alle Talerne her i Tinget befinder sig i det vandrette Gulvs Niveau, hvorimod Genen unægtelig vilde være mindre, hvis vi her i Salen havde det som saa mange andre Steder, at Medlemspladserne var ordnede amfiteatralisk. Nu er det saaledes, at der her i Tinget er anbragt et Par særlige Talerpladser, men disse har foruden den uheldige Egenskab, jeg nylig nævnede, unægtelig den Gene, at den, der taler der, vender Ryggen til saa omtrent Halvdelen af Tingets Medlemmer, og vi, der ikke sidder i Midten af Salen, men ud mod Periferien, har ofte Lejlighed til at iagttage, hvor overordentlig vanskeligt vi har ved at høre de Talere, som vender Ryggen imod os, selv om deres Røst i og for sig er ret kraftig og klar. Det ærede Medlem fra Nykøbing paa Mors (Markvorsen), hans ærede Sidemand, det ærede Medlem fra Mariager (Moestrup) og ogsaa det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen), som alle tre vender Ryggen ud til denne Side, kan vi herfra næsten aldrig høre, skønt de